

Sfintele Femei Mironosițe – binevestitoare ale Învierii și icoane ale credinței mărturisitoare

+ Lucian

Din mila lui Dumnezeu, Episcop al Caransebeșului

Preacuviosului cin monahal, Preacucernicului cler și preaiubiților credincioși din cuprinsul Eparhiei Caransebeșului,

Har, bucurie și pace de la Dumnezeu Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, iar de la noi părințești binecuvântări!

Preacuvioși și Preacucernici părinți, iubiți credincioși și credincioase,
HRISTOS A ÎNVIAT!

Sfintele *Femei Mironosițe* sau femeile purtătoare de mir de mare preț s-au dus la mormânt să unghie trupul lui Iisus, dar, pe neașteptate, află de la înger că El a înviat, iar ele devin binevestitoare ale Învierii Sale din morți.

În cuvântul pastoral trimis la Praznicul Învierii din anul mântuirii 2017 vom încerca să medităm împreună la evangheliile care ne vorbesc despre curajul, credința și evlavia femeilor mironosițe, dar ne vom opri și la stihirile sau alcătuirile liturgice care subliniază faptul că aceste femei purtătoare de mir sunt cele dintâi binevestitoare ale Învierii și până astăzi pot fi considerate icoane ale credinței lucrătoare și mărturisitoare.

La Slujba Învierii am ascultat cu mare atenție frumoasele alcătuirii liturgice care sintetizează atât credința și râvna femeilor mironosițe, cât și misiunea pe care au primit-o de la înger ca îndată să devină binevestitoare și mărturisitoare ale Învierii Domnului. În noaptea Sfințelor Paști la Slujba Învierii am auzit următoarele cântări dumnezeiești: *„Venind mai înainte de zori, cele ce au fost cu Maria și aflând piatra răsturnată de pe mormânt, auzit-au de la înger: «Pentru ce căutați printre morți ca pe un om pe Cel ce este întru lumina cea pururea fiitoare? Vedeți giulgiurile cele de îngropare, alergați și vestiți lumii, că S-a sculat Domnul, omorând moartea, căci este Fiul lui Dumnezeu, Cel ce mântuiește neamul omenesc»”*¹ și iarăși *„Mironosițele femei, foarte de dimineață, stând înaintea mormântului Dătătorului de viață, aflat-au înger pe piatră șezând; și acela, grăind către dânsule, așa a zis: «Ce căutați pe Cel viu printre morți? Ce plângeți pe Cel nesticat, ca și cum ar fi în stricăciune? Mergând, vestiți ucenicilor Lui!»”*²

Din cele unsprezece evanghelii ale Învierii care se citesc pe rând în toate duminicile de peste an, cinci dintre acestea ne vorbesc despre binevestitoarele Învierii lui Hristos - Femeile Mironosițe. Dar și evanghelia din noaptea Sfintei Învieri ne amintește de întâlnirea *„purtătoarelor de mir”* cu îngerul bunelor vestiri, dar și de vederea lui

---

¹ ***Slujba Învierii, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 2010, p. 28.

² ***Slujba Învierii, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 2010, p. 43.

Iisus Cel Înviat, Care le-a întâmpinat și le-a zis: „*Bucurați-vă!...nu vă temeți. Mergeți și spuneți fraților Mei să meargă în Galileea și acolo Mă vor vedea*” (Matei 28, 9-10).

Iubiți fii duhovnicești,

Sfintele Femei Mironosițe sunt mari dascăli ai Bisericii, nu atât prin învățătura lor de credință, deoarece aceasta nu putea fi diferită de cea a Sfinților Apostoli, cât prin modul lor de a exprima starea proprie de credință, de curaj și evlavie, de smerenie și prețuire față de Mântuitorul Cel răstignit și Înviat din morți. Sfântul Ioan Gură de Aur, compară prin contrast curajul Femeilor Mironosițe cu teama prea mare a ucenicilor lui Iisus. „*În ziua cea dintâi a săptămânii, când s-a înserat și ușile fiind încuiate, acolo unde erau ucenicii adunați de frica iudeilor, ...*” (Ioan 20, 19). Observăm că în timp ce ucenicii stăteau adunați într-o casă având ușile încuiate, căci se temeau – Femeile Mironosițe alergau la mormânt dis de dimineață, la revărsatul zorilor cu multă credință și dezinvoltură, având o libertate interioară, care se manifesta și în exterior, datorită dragostei față de Domnul pe care Îl căutau cu multă evlavie și prețuire. „*Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacov și Salomeea au cumpărat miresme, ca să vină să-L ungă. Și dis de dimineață, în prima zi a săptămânii (Duminică), pe când răsărea soarele, au venit la mormânt.*” (Marcu 16, 1-2). Evanghelia după Sfântul Marcu ne arată că în sufletul acestor femei dornice de a-L binevesti și mărturisi pe Domnul, iubirea față de Hristos era mai tare

decât teama de primejdie, ele având un curaj deosebit, pe care în dimineața Învierii lui Iisus nu l-au avut ucenicii Săi. Același evanghelist Marcu ne arată mai departe că: *„Iisus s-a arătat întâi Mariei Magdalena, ... care mergând, a vestit pe cei ce fuseseră cu El și care se tânguiau și plâneau. Și ei, auzind că este viu și că a fost văzut de ea, n-au crezut. (...) La urmă, pe când cei unsprezece ședeau la masă, li S-a arătat și i-a mustrat pentru necredința și împietrirea inimii lor, căci n-au crezut pe cei ce-L văzuseră Înviați.”* (Marcu 16, 9-11 și 14) Maria Magdalena și celelalte femei înțelepte și curajoase purtătoare de mir, au arătat în vremea aceea și în vremea noastră – în toată vremea – că atunci când ai dragoste desăvârșită și credință vie față de Dumnezeu, nimeni și nimic nu te poate opri pentru a deveni ucenic iubit al Domnului Iisus, binevestitor al Învierii lui Hristos și lumină care nu stă sub obroc, ci în sfeșnic și luminează tuturor celor din casă (cf. Matei 5, 15), tuturor celor care au trăit, trăiesc și vor trăi în această lume, dispusă din ce în ce mai mult, să iubească întunericul, necredința și necunoștința lui Dumnezeu: *„Lumina a venit în lume și oamenii au iubit întunericul mai mult decât Lumina. Căci faptele lor erau rele. Că oricine face rele urăște Lumina și nu vine la Lumină, pentru ca faptele lui să nu se vădească. Dar cel care lucrează adevărul vine la Lumină, ca să se arate faptele lui, că în Dumnezeu sunt săvârșite.”* (Ioan 3, 19-21).

Mironosițele sunt femei credincioase care L-au admirat și L-au iubit cu toată ființa lor pe Domnul Iisus Hristos, iar unele dintre ele au văzut răstignirea Lui și au plâns la picioarele crucii împreună cu

Fecioara Maria și ucenicul iubit, pentru suferințele Domnului și umilința la care a fost supus de neamul omenesc cel păcătos și desfrânat.

De aceea cu multă duioșie și cu respectul cuvenit, dis de dimineață Femeile Mironosițe aleargă la mormântul lui Iisus ca să împlinescă lucrarea începută de Iosif din Arimateea și Nicodim, cei care au uns cu aloe și cu smirnă trupul Domnului înainte de înmormântare. Dar acum ele aduc miruri de mare preț pentru a cinsti după cuviință pe Iisus Domnul Cel îngropat pentru noi și pentru a noastră mântuire și Cel Care cu moartea Sa, moartea noastră a omorât.

Iubiți fii și fiice ai Învierii lui Hristos,

Icoana Femeilor Mironosițe, care se întâlnesc în dimineața Învierii cu îngerul Domnului care ședea în mormânt, în partea dreaptă, îmbrăcat în veșmânt alb și care a zis: „*Căutați pe Iisus Nazarineanul, Cel răstignit. A înviat; nu este aici; iată locul unde fusese pus.*” (Marcu 16,6) este icoana care la Praznicul Praznicelor din acest an omagial închinat de Sfântul Sinod al Bisericii noastre „*sfințelor icoane, iconarilor și picturilor bisericești*”, ar trebui să stea pe analogul inimii fiecăruia dintre noi, pentru că această icoană ne îndeamnă să avem mai mult curaj și o credință mărturisitoare, asemenea sfințelor femei purtătoare de mir și asemenea tuturor celor care au apărat dreapta credință și au mărturisit-o cu prețul vieții din secolul primar al Bisericii

Creștine și până în timpul prigoanei comuniste. Femeile Mironosițe nu s-au înfricoșat, nu s-au temut, nu au stat în casă cu ușile încuiate de frica iudeilor, ci au mers în procesiune aducând miruri la Sfântul Mormânt și după ce au constatat că Domnul a Înviat au devenit cele dintâi binevestitoare și mărturisitoare ale celei mai mari minuni care a avut loc pe pământ - Învierea lui Hristos. Când iubești și prețuiești mult pe cineva, găsești timpul și curajul necesar de a înfrunta toate dificultățile și obstacolele pentru a ajunge la persoana iubită și prețuită. În dimineața Învierii lui Iisus Hristos, Femeile Mironosițe au fost cele mai curajoase ființe dintre toți oamenii care L-au cunoscut pe Iisus.

Însuși Domnul Cel Înviat, fie direct, fie prin glasul îngerului le-a trimis pe aceste femei sfinte la propovăduire și mărturisire, ele devenind dascăli și învățători ai Bisericii, sau apostoli către Apostoli, adică „*apostoli ai Apostolilor*” – cum avea să le numească Sfântul Ioan Gură de Aur. Femeile Mironosițe au devenit icoana Bisericii plină de evlavie față de Hristos și plină de credință, că Hristos Cel Înviat din morți este prezent în mijlocul ei. Prin urmare, cine crede în Hristos și Îl iubește, se întâlnește neîncetat cu El – căci „*Dumnezeu este iubire*”: „*Cel ce nu iubește n-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este iubire.*” (1 Ioan 4, 8). „*Dumnezeu este iubire și cel ce rămâne în iubire rămâne în Dumnezeu și Dumnezeu rămâne întru el.*” (1 Ioan 4, 16). Exemplul de dragoste supremă al Mariei Magdalena pentru Domnul Iisus rămâne până la sfârșitul veacurilor unul sublim, deci o icoană a iubirii dintre un credincios practicant și Domnul Iubirii. Sfântul Ioan Evanghelistul ne

relatează că Maria din Magdala stătea afară la ușa mormântului și plângea. Iar îngerii care stăteau în mormânt i-au zis: „Femeie, de ce plângi? Pe cine cauți? Ea le-a zis: Că au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus. Zicând acestea, ea s-a întors cu fața și a văzut pe Iisus stând, dar nu știa că este Iisus. Zis-a ei Iisus: Femeie, de ce plângi? Pe cine cauți? Ea, crezând că este grădinarul, I-a zis: Doamne, dacă TuL-ai luat, spune-mi unde L-ai pus și eu Îl voi ridica. Iisus i-a zis: Maria! Întorcându-se, aceea I-a zis evreiește: Rabuni! (adică,Învățătorule). Iisus i-a zis: Nu te atinge de Mine, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Mergi la frații Mei și le spune: Mă sui la Tatăl Meu și la Tatăl vostru, la Dumnezeuul Meu și la Dumnezeuul vostru. Și a venit Maria Magdalena vestind ucenicilor că a văzut pe Domnul și acestea i-a spus ei.” (Ioan 20, 13-18).

Iată ce atitudine ar trebui să avem și noi în relația personală cu Domnul și Mântuitorul nostru. Vedem că Maria Magdalena este trimisă de Iisus la propovăduire și ea a binevestit ucenicilor că „a văzut pe Domnul” Cel Înviat. De asemenea înțelegem din textul acestei evanghelii că Maria, femeia mironosiță plângea și se tânguia pentru că nu-L găsisse pe Domnul ei. Nu putea trăi, nu putea respira, nu înțelegea sensul acestei vieți fără „Domnul ei”. De aceea L-a căutat și din pricina credinței și a dragostei sale L-a găsit, Domnul Însuși arătându-i-se și vorbind cu ea, strigând-o pe nume și trimițându-o să binevestească Învierea Sa „*fraților Săi*” – adică Sfinților Apostoli.

Sfintele moaște ale celei care a văzut mai întâi Învierea cea dătătoare de viață a Domnului Hristos, vor binecuvânta în acest an de Dumnezeu păzita episcopie a Banatului de Munte. În Duminica Tomii, când vom sărbători hramul festiv al catedralei noastre episcopale, parte din moaștele sfintei mironosițe Maria Magdalena vor fi aduse spre închinare și cinstire la Caransebeș. Maria din Magdala va veni și la noi, ca odinioară la ucenicii Domnului, să ne spună că „*avăzut pe Domnul*”, că Domnul a Înviat, că mormântul este gol, iar noi să o credem și să ne întărim în credință prin „*cuvânt bun*” și „*fapte bune*” devenind asemenea ei, binevestitori ai Învierii și icoane vii ale credinței mărturisitoare așa cum Sfânta Scriptură ne învață că „*omul este icoană vie făcută de Dumnezeu după chipul Fiului Său*”.

Iubiți frați creștini,

Tainica întâlnire cu Hristos Cel Înviat o trăim și noi, fiecare, când sărutăm icoana Învierii Sale, când ascultăm Evanghelia Învierii Sale și mai ales când ne întâlnim cu Domnul la momentul potrivit din cadrul Sfintei Liturghii, împărtășindu-ne cu El din Sfântul Potir. Ne împărtășim cu Hristos aproape de „*locul unde au stat picioarele Lui*” – pe Cruce și în mormântul din care a Înviat - adică aproape de masa sfântului altar, unde se săvârșește Euharistia.

Femeile Mironosițe care s-au închinat lui Iisus, cuprinzând picioarele Lui, ne arată cum trebuie să-L primim sau să-L întâmpinăm

pe Hristos Cel Înviat, și anume cu metanie până la pământ. De la Femeile Mironosițe învățăm și noi cum să ne comportăm în biserică, locul în care ne întâlnim cu Hristos. Ele nu au cuvântat, ci doar s-au închinat și au cuprins picioarele Lui în semn de evlavie, de respect și de multă prețuire (cf. Matei 28,9).

De la Femeile Mironosițe mai învățăm cum să ne închinăm și să sărutăm sfintele icoane. Atunci când ne aflăm în fața unei icoane, mai întâi ne închinăm, ne însemnăm corect cu semnul sfintei cruci și sărutăm picioarele sau mâna Domnului Hristos, a Maicii Domnului sau a celorlalți sfinți reprezentați în sfintele icoane, căci *„cinstea arătată icoanei trece asupra prototipului, iar cel care venerează icoana venerează persoana pe care aceasta o înfățișează.”*³

Mai presus de toate, învățăm de la purtătoarele de mir că atunci când ne împărtășim cu Hristos Cel Înviat din morți, prezent în Sfântul Potir, repetăm gestul Femeilor Mironosițe, întrucât ne apropiem de Hristos *„cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste”*, în deplină evlavie și tăcere. Femeile Mironosițe ne arată tăria credinței în Hristos, a iubirii față de Domnul, iubire sfântă, smerită și curată, mai tare decât orice ajutor omenesc din lumea aceasta. Ele ne arată taina și credința Bisericii lui Hristos, care își pune mai mult nădejdea în ajutorul dumnezeiesc, decât în ajutorul omenesc, adesea absent sau interesat în mod egoist.

---

³ Leonid Uspenski, *Teologia icoanei*, traducere de Teodor Baconsky, Editura Anastasia, București, 1994, p. 84-85.

Să devenim și noi iubiți frați și surori, binevestitori ai Învierii lui Hristos și icoane vii ale credinței mărturisitoare, în această lume secularizată, care din ce în ce mai puțin crede în „*învierea morților și în viața veacului ce va să fie*”. O lume deabusolată care mai luptă și astăzi împotriva sfintelor icoane, dezorientată fiind datorită lipsei de credință sau datorită puținei credințe.

Bunul Dumnezeu să ne ajute să învățăm de la Mironosițele Femei curajul de a-L căuta pe Hristos Cel Înviat mai ales în rugăciune și de a-L mărturisi prin cuvinte și fapte bune. Astfel, trăind bucuria întâlnirii cu El în fiecare duminică și sărbătoare în Biserica Sa, la care să alergăm, așa cum sfintele femei „*în ziua cea dintâi a săptămânii, foarte de dimineață au venit la mormânt, aducând miresmele pe care le pregătiseră.*” (Luca 24, 1). Să aducem și noi Domnului Hristos în loc de daruri și miruri, faptele bune și sfintele virtuți ale desăvârșirii, pe care să le cultivăm toată viața și să plângem pentru păcatele noastre, strigând: „*O, Stăpâne, scoală-Te, Cel ce dai celor căzuți ridicare*”⁴. Amin.

Hristos a înviat!

Cu binecuvântări părintești și doriri de tot binele,

Episcopul Caransebeșului

---

⁴ ***Slujba Învierii, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 2010, p. 32.